

Kinderen voor kinderen

Zaterdag 12 juli 2008 vond er een bijzondere gebeurtenis plaats in het kantoor van de stichting Children Asking te Zwijndrecht. Twee meisjes van acht jaar, Floor en Nina uit Zwijndrecht, overhandigden aan de penningmeester van de stichting, de heer Sietse Dekker, de opbrengst van een spontaan opgezette hulpactie voor kinderen in nood.

Wat was er gebeurd? Onafhankelijk van elkaar waren deze meisjes in aanraking gekomen met het werk van deze Christelijke stichting die al een aantal jaren bezig is om via een systeem van 'lowbudget leerplekadoptie' kinderen in de sloppenwijken van Brazilië te helpen in hun maatschappelijke en geestelijke ontwikkeling. Floor vertelde dat zij tijdens een lezing, die bij haar op school over dit werk werd gehouden, onder de indruk kwam van de verdrietige situatie dat daar veel kinderen niet genoeg te eten hebben en ook vaak in heel armoedige hutjes moeten leven. Haar school, de CBS De Bron, heeft toen besloten om voor iedere klas één leerplekje te adopteren. Zo steunen zij nu als school een kleuterschool in de sloppenwijk Anchieta in Rio de Janeiro. Maar Floor vond dat niet genoeg. Ze wilde iets meer doen. Nina was met haar moeder naar een bijeenkomst in de Bethelkerk geweest. Er was daar een kinderkoor geweest en ook had de X-factor winnares en ambassadeur van deze stichting, Sharon Kips, opgetreden. Er was een filmpje vertoond en een meneer had het verhaal van de Barmhartige Samaritaan verteld. 'Nou', dacht Nina, 'dat moet ik dan ook maar gaan doen. Arme kinderen gaan helpen'. En zo waren deze twee buurmeisjes los van elkaar tot hetzelfde besluit gekomen. We gaan wat doen! Maar wat? Nou, dat was niet zo moeilijk. Ze hadden allebei een hele serie barbiepoppen en al snel werd besloten een winkeltje in tweedehands barbiekleertjes te beginnen in de tuin van één van hen. Er werden posters opgehangen met de openingstijden en al snel kwamen de eerste klanten. Ook kregen ze allerhande andere leuke dingen aangeboden om voor het goede doel te verkopen. En zo kwam het dat ze, met de vakantie in het verschiet, die zaterdag hun actie gingen afsluiten en de opbrengst van bijna zestig euro kwamen overhandigen. Er was limonade met koek en een filmpje van Sharon Kips in Brazilië. Kortom: een leuke ochtend voor twee fantastische meiden die hebben laten zien dat de woorden die Jezus aan het einde van het verhaal over die Barmhartige Samaritaan spreekt, nog steeds gelden. "Ga heen, en doen jullie net zo", had hij gezegd. Een boodschap die door kinderen naar de letter werd uitgevoerd.

Foto's Floor en Nina in het casa GROW te Zwijndrecht.

Ruim een maand later is het dan zo ver. Het bestuur van Children Asking heeft uit de algemene middelen wat geld vrijgemaakt en bij het bedrag dat Floor en Nina hadden opgehaald, gelegd. De projectleiding van de PEPE Manancial da vida had bij een bevriende kerk voor een zacht prijsje een autobus gehuurd. En zo stond op woensdagochtend 3 september 2008 de hele PEPE-bevolking in spanning te wachten tot de Nederlandse bezoekers waren gearriveerd. Wim de Keijzer en Eric Visser waren die week voor projectbezoeken in Rio de Janeiro en wilden deze excursie wel eens meemaken. Het eerste wat ze zagen was een jongetje dat onbedaarlijk stond te huilen. Alleen al de gedachte van zijn vader gescheiden te worden en alleen in zo'n grote bus te zullen weggrijden, bezorgde hem koude rillingen en hij klemde zich met alle macht aan zijn vader vast. Hoe die ook probeerde hem te bewegen toch mee te gaan naar dat heerlijke zwembad, die speeltuin en al dat lekkere eten; het had geen enkel resultaat. Hij was niet te vermurwen. Jammer, want hij liep daardoor de dag van zijn leven mis. De andere kinderen hadden totaal geen last van zulke angstgevoelens. In tegendeel, toen we over de Avenida do Brasil reden was die bus net één grote zingende en juichende luidspreker van een paar honderd decibel. Naar mate de reis echter vorderde, verstomde ook dit en werd het langzaam stil. Met open monden keken de kinderen naar de voorbijschietende bergen en watervalletjes die langs de weg opdoken. Een strak blauwe lucht stond boven de heldergroene beboste heuvels ten noorden van de stad Rio de Janeiro en met een temperatuur van rond de dertig graden beloofde het een schitterende dag te worden. Na ongeveer twee uur kwamen we op de plek van bestemming aan. Een Sitio met een stuk of 5 zwembaden, glijbanen, barbecueplaatsen en verschillende speeltuinen.

Voor bijna alle kinderen en begeleidende moeders was dit de eerste keer dat ze uit de benauwdheid van de stad en de stank van hun favela kwamen. Voor bijna allemaal was dit de eerste keer dat ze frisse lucht roken en een zwembad in het echt zagen. Ja, van de tv kenden ze dat wel, maar dat was iets uit een heel andere wereld. Nu mochten ze zelf die andere wereld binnenstappen. Nieuwsgierig keken ze om zich heen. Maar zo maar plompverloren het zwembad in stappen, kon niet. Nee, de leiding had het heel goed georganiseerd. Eerst samen met de moeders netjes omkleden in de kleedhokjes en daarna verzamelen in de kantine waar iedereen iets te eten en te drinken kreeg. En zoals het hoort, voordat ze het zwembad in konden ploffen, moesten we eerst God bedanken voor deze mooie dag en ook vragen of Hij deze dag wilde zegenen. Na het 'amen' was het eindelijk zo ver. De grootste helden eerst. Eén teen in het natte water, toen een heel been en 'hoeps' het moedigste kind zat al in het water. Niet lang daarna gingen de eerste waaghalzen van de glijbaan af en leek het zwembad omgetoverd tot een kwetterende eendenvijver vol met jonge eendjes en hun moeders. Misschien waren die moeders, die

Foto's (L) In de bus. (R) Bij aankomst in de Sitio.

meegegaan waren om op de kleintjes te passen, nog wel het vrolijkst. Ze spetterden om het hards met water en hun gelach klonk boven alles uit.

In de bomen op de heuvels rondom de Sitio keken de aapjes verbaasd naar al dat kabaal dat net zo snel verstomde als het begonnen was, omdat de kinderen weer naar het restaurant werden geroepen waar een warme maaltijd en limonade op hen stonden te wachten. Na het eten ging het feest nog een hele tijd door, maar de Nederlandse gasten moesten al snel weer weg. Ze hadden namelijk nog een autorit van ruim zes uur naar São Paulo voor de boeg. Al met al was het een fantastische dag waar de kinderen van de PEPE Manancial da vida nog lang over zullen vertellen. Een dag die werd afgesloten en waarbij de kinderen God bedankten, omdat Hij Floor en Nina had gebruikt om Zijn liefde voor hen handen en voeten te geven.